

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Monitio IX. Pro ijs qui sunt cupidi corporeæ salutis, honoris, aut pecuniæ, aut gratiæ acquirendæ vel recuperandæ, & ad hoc vtuntur medijs suspectis Salmatorum, seu Salutatorum, de quibus actum, l. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

1. Tim. 4.
v. 1.
Mar. t. v.
21.

Pfal. 105.
v. 28.

1. ik. 4. phy
licor.

niti sumus, fore, qui sectarentur: *doctrinas demoniorum*. quid aliud faciunt qui doctoribus dæmonibus vtuntur? Audiant Chrysoftomum explicantem illud Saluatoris, *abmutesce & exi ab homine: Saluiferum hoc nobis (ait) dogma datur, ne credamus dæmonibus, quantumcunque denuncient veritatem. Jcaueant ne irritent Deum in adinventionibus suis, & multiplicetur in eius ruina. caueant ne: quod deplorat Richardus Victorinus: Veritatem querant non in veritate, sed in vanitate: quasit am inueniant, non ad veritatem, sed ad vanitatem, & quod miserrimum est, in verbis vitæ & lucra mortis negotientur.*

Præterea tales admonendi sunt, tubesse periculum superstitionis, & tentationis Dei. Nam qui scientiam querunt modis insolitis, vtrique se periculo exponunt. Naturaliter scientiæ paulatim, successu temporis, lectione, auditione, & experientia acquiruntur (vt recte Aristoteles) petere à Deo vt infundat, sicut Danieli & Salomoni fecit, est petere, vt sine necessitate miraculum edat: quod est tentare Deum. Adhibere orationes, aut alia ad hoc nõ instituta à Deo aut Ecclesia, est vanitatem querere & mendacium diligere, (vt ait Psalmista) & proinde superstiosum. Orandus itaque Deus, & nobis simul naturali conatu elaborandum. Nam facientes Deus adiuuat. Periculũ magnum est: ne *arti memoria* (quæ tradi potest præceptis locorum & cellularũ ad hoc accommodatis) aliquid superstitionum *artis Notoria* admisceatur: hoc ergo vt caueant, monendi,

(*)

MONITIO IX.

Proijs qui sunt cupidi corporea salutis, honoris, aut pecunia, aut gratiæ acquirenda vel recuperanda, & ad hoc vtuntur medijs suspectis Saluatorum, seu Saluatorum, de quibus actum, l. r. ca. 3. q. 4. vel etiam Periaptorum, de quibus ibid. cap. 4. q. 5.

Nculcanda diligenter illis est hæc regula: *In omni egritudine, aut iactura bonorum fortune vel corporis, quæ solent hominibus à Deo, vt flagellapccatorum, & mala pena infligi, seruos Dei ad duo debere præsidia confugere. Primo, querere & inuestigare modos, & remedia cuncta, quæ naturalis ratio hominem docet, vt se hoc periculo vel noxa liberent. Secundo, sedulo & feruenter commendare Deo & sanctis personam suam, familiam, & bona, & orare: vt cœlesti sua ope & liberalitate suppleat, & præstet id quod humana imbecillitas nequit consequi. Quo ad primum ergo moneantur adhibere humanam naturalemque diligentiam, ipsi per se sibi non deesse: & prudentiores consulere, quoad valetudinem, pharmacopolas, medicos, chirurgos: quoad iacturam aliorum bonorum, amicos, & alios qui prudentia, & vsu, experientiaque pollent. Quoad secundum, seu spiritualem diligentiam: confugiant ad orationes, ieiunia, & charitatis opera: confidant in Deo, sperent ab eo remedium: curent orari à personis pijs, religiosisque: missas ad eam intentionem dici: denique omni studio contentur Deo quam maxime placere. talibus enim hostijs placatur Deus. docet nos hoc ipsum S. S. in Ecclesiastico: *Honora medicum propter necessitatem. Etenim creauit illum altissimus. A Deo**

est enim

Iuge hæc
js que
sta li. 6.
2. lib. 3.
1. ca. 3. q.
4. & li. 4.
p. 2. q. 4.
1. ca. 3.

Ecclesi.
in p. 10.

est enim omnis medela, & à Rege accipiet donationem. Altissimus creauit de terra medicinam, & vir prudens non abhorrebit illam. Ad agnitionem hominum virtus illorū, & dedit hominibus scientiam altissimus, honorari in mirabilibus, in his curans mitigabit dolorem, & vnguentarius faciet pigmenta suauitatis, & vnctiones conficiet sanantatis.] En primum quod diximus de diligentia naturali: de altero, nempe morali diligentia, sequitur: *Fili in tua infirmitate non despicias te ipsum, sed ora Dominum & ipse curabit te. Averte à delicto, & dirige manus, & ab omni delicto munda cor tuum.* Hoc intelligendum de omni damno quorumcunque bonorū. Igitur cum hæc homo præliterit, patienter ferat, & voluntatem suam diuinæ subijciat, certus, se, si magis expediat, liberandum, si nõ liberetur, id sibi vtilius esse. Moneantur, si alijs illicitis remedijs conetur vti, tū illos à Deo, quo inuito conantur sanari, ad dæmonem confugere. Male etiā sibi consulunt, quia perdunt fructum patientiæ, qui maior est, & melior cunctis corporis aut fortunæ bonis. Stulti sunt, quia vt corpus sanent, animam necāt. Quid stultius & impudentius, quam si Deo dicrent: Quia tu me sanare non vis, transfugiam ad hostem tuum, & ab illo salutem petam? hoc non verbis, sed pertinaci conatu dicūt. Hi tandē adeo diuinam iram inflammant pertinaci cupiditate, vt Deus vel sinat illos à dæmone necari, cuius rei exempla dedi, li. 6. ca. 2. sect. 3. rem. d. 8. & 9. vel, quæ grauior adhuc est pœna, ad eorum summū malum sinat illos, quod experunt ope dæmonis cōsequi. Sed dies veniet, quādo intelligent longe sibi vtilius fuisse morbo, affligi, immo & per sumos diuturno tempore cruciatus emori, quam superstitiosis artibus sanari.

MONITIO X.

De exorcizatoribus, seu coniuuratoribus energumenorū.

Voniam nonnullis in locis multi abusus irrepsere in exorcismos legitimos & Catholicos, contra Apostolicæ Romanæ Ecclesiæ consuetudinem: quædam monendi sunt, quibus harum rerum inspectio & cura incumbit. Suppono, Saluatorem nostrum dedisse sponsæ suæ Ecclesiæ potestatem dæmonia de corporibus pellendi, *Luc. 10. v. 10. & Mar. 16. v. 17.* hanc potestatem vero ab Ecclesiâ cōcessam dumtaxat clericis: & non omnibus, sed Episcopis, Sacerdotibus, Diaconis, Subdiaconis, & exorcistis tantū. Vnde apparet ijs qui saltem, *Exorcistarum*, in gradu non sunt, hanc facultatem nõ competere iure ordinario: ideoq; necesse esse, vt qui illam velit contendere sibi datam & concessam à Deo, is extraordinarij turis seu priuilegij documenta debeat ostendere talia, vt iudicio Ecclesiæ idonea censeantur. Quoad vero, qui hoc officium iure ordinario acceperunt, non plus potestatis vni competit hac in re, quam alteri: nisi quod honestas & recta Ecclesiæ consuetudo postulat, vt coram superioris ordinis clerico, minoris gradus clericus, ipso id inuito, non attentet.

Ex his sequitur suspectos esse pæcti dæmoniacy, primo laicos, seu clericos non præditos ordine Exorcistarum: qui hoc munus quasi ex officio, aut peculiari gratia, donec Dei vsurpant: illos quoque clericos, & religiosos, qui quasi sibi peculiare vindicant: dicentes, ad exorcizandum, plus virtutis naturalis vel supernatu-

Vide l. 6. cap. 2. q. 3. sect. 3. lit. Y. & lib. 1. 730.